

24. helluntain jälkeinen viikko, lauantai

Päivä epistola

(2. Kor. 11: 1 – 6)

”Veljet, kunpa sietäisitte minulta hiukan mielettömyyttä! Varmaan te siedättekin. Vartioin teitä intohimoisesti Jumalan puolesta. Olenhan kihlannut teidät yhdelle ainoalle miehelle, Kristukselle, ja tahdon tuoda teidät hänen eteensä kuin puhtaan neitsyen. Pelkään kuitenkin, että niin kuin käärme petti Eevan, teidän mielenne turmeltuu ettekä te enää ole vilpittömiä ja puhtaita suhteessanne Kristukseen. Jos joku tulee luoksenne ja julistaa toista Jeesusta kuin me olemme julistaneet, jos te saatte jonkin toisen hengen kuin sen, jonka olette jo saaneet, tai toisen evankeliumin kuin sen, jonka olette jo ottaneet vastaan, niin sellaista te kyllä hyvin siedätte. En minä kuitenkaan katso olevani mitenkään huonompi kuin nuo mainiot apostolit. Puhetaitoni on ehkä kehno, mutta tietoni ei, ja tietoni olen kaikin tavoin, kaikissa asioissa saattanut teidän nähtäväksenne.”

”Kunpa sietäisitte minulta hiukan mielettömyyttä!” Tämä on tavallaan anteeksipyyntö. Paavali tulee kirjoittamaan asioista, jotka eivät miellytä korinttolaisia. Paavali perustelee toimintaansa juutalaisten avioliittoon vihkimisen tapojen kautta. ”Olenhan kihlannut teidät” perustuu ajatukseen, että Paavali seurakunnan perustajana on sen isä ja seurakunta on Kristuksen morsian. Laban antoi tyttärensä patriarkka Jaakobille vaimoksi (1. Moos. 29: 23, 28). Isän on pidettävä huolta tyttären neitsyydestä: ”Vartioin teitä intohimoisesti” (5. Moos. 13 – 21). Juutalaisessa perinteessä Eevan pettämä käärme nähdään paholaiseksi (Viis. 2: 24; Ilm. 12: 9) jonka kiinnostus Eevaan oli seksuaalinen (2. Enok 31: 6). Eeva edustaa tässä yhteydessä koko yhteisön herkkäuskoisuutta (vrt. 1. Tim. 2: 13 – 14).

Tässä tekstissä Paavali vertaa seurakunnan nykytilannetta siihen tilanteeseen, mikä oli paratiisissa. Kristus on Adam ja Kirkko on Eeva. Nyt Saatana tulee juonittelemaan. Paavalin tehtävä on esittää kunniallinen morsian (seurakunta) Kristukselle Hänen tullessaan toisen kerran. Kunniallisuus merkitsee oikeata oppia, joka tulee apostoleilta. Paavali kuuluu apostolien joukkoon, joka jatkaa kahdentoista ensimmäisen apostolin opetusta.

”Teidän mielenne turmeltuu ettekä te enää ole vilpittömiä ja puhtaita suhteessanne Kristukseen.” Paavali näkee, että hänen vastustajansa eivät julista aitoa evankeliumia. Seurauksena on väärä kuva Kristuksesta.

”Jos joku tulee luoksenne” kertoo, että Paavalin vastustajat tulevat seurakunnan ulkopuolelta. Nyt Paavali käyttää toista sanaa, hän vaihtaa Kristuksen Jeesukseksi korostaen Hänen toimintaansa Hänen ollessaan ihmisenä kanssamme. Seurakuntaan tunkeutuvat väittivät kuuluvansa Kristukselle. He jakavat opetuksessaan samoja korostuksia kuin niin sanotut ”hengelliset ihmiset”, jotka yrittivät väheksyä Kristuksen ihmisyyden tärkeyttä, joka tulee ilmi Hänen palvelussaan, kärsimyksessään ja kuolemassaan. Nämä tunkeutujat ovat juutalaistajia, juutalais-kristittyjä, jotka vaativat, että pakanuudesta kääntyneiden tuli noudattaa lakia ja tulla ympärileikatuiksi. Heidän evankeliuminsa oli erilainen kuin Paavalin julistama. Paavali julisti vapautta (juutalaisesta) laista, mutta he vaativat tuon lain kirjaimellista noudattamista.

Tutkijoiden mielipiteet jakautuvat siinä, keitä tarkoitetaan ”mainioilla apostoleilla”. Joko Paavali tarkoitti niillä itse tunkeilijoita tai sitten heidät lähettäneitä Jerusalemin seurakunnan johtajia, joita johti Jaakob (vrt. Gal. 2: 9, ”seurakunnan pylväät”). Tekstiyhteys korostaisi jälkimmäistä ajatusta, mutta Paavalin ajatus heidän samanarvoisuudestaan edellyttäisi myönteisempää asennetta Paavalilta, kuin mitä hän nyt käyttää.

Paavali tunnistaa puhekykynsä rajoittuneisuuden. Samalla hän tiedostaa tietävänsä riittävästi. Hän on myös ymmärrettävällä tavalla tietonsa tuonut julki korinttilaisten keskuudessa.

Päivän evankeliumi

(Luuk. 9: 1 – 6)

”Siihen aikaan Jeesus kutsui koolle kaksitoista opetuslastaan ja antoi heille voiman ja vallan parantaa taudit ja karkottaa pahat henget. Hän lähetti heidät julistamaan Jumalan valtakuntaa ja parantamaan sairaita ja sanoi heille: ”Älkää ottako matkalle mukaan mitään – ei sauvaa, ei laukkua, ei leipää eikä rahaa. Älkää ottako toista paitaakaan. Ja mihin taloon majoituttekin, siellä asukaa ja sieltä taas lähtekää. Jos teitä ei jossakin paikassa oteta vastaan, lähtekää siitä kaupungista ja pudistakaa pöly jaloistanne. Tämä on oleva todiste heitä vastaan.” Niin opetuslapset lähtivät matkaan. He kulkivat kylästä kylään julistaen evankeliumia ja parantaen sairaita kaikkialla.”

Sama teksti löytyy Matteukselta (Matt. 10: 1 – 15) ja Markukselta (Mark. 6: 7 – 13). Jeesus oli valinnut jo aikaisemmin kaksitoista opetuslastaan ja nimittänyt heidät apostoleiksi (Luuk. 6: 12 – 16). Sana apostoli tarkoittaa lähetettyä, lähettilästä. Myöhemmin hän valitsi seitsemänkymmentäkaksi opetuslastaan ja lähetti heidät edellään (Luuk. 10: 1 - 15). Sen kertomuksen yhteydessä on tarkempi selostus matkaohjeista. Tämä evankeliumi on luettu 22. helluntain jälkeisen viikon perjantaina.

Nyt opetuslapset osallistuvat Jeesuksen tehtävän suorittamiseen ja suoran kokemuksen Jeesuksen voimasta tautien ja pahojen henkien karkoittamiseen. Heidän tehtävänsä oli julistaa evankeliumia. Tätä julistusta vahvisti heidän tekemänsä voimateot. He eivät saaneet varustautua hyvin matkalle. Tämä korostaa Jumalan kaitselmusta heidän toiminnassaan. Heidän ohjeissaan on myös ”pölyjen pudistus jaloista”, jos heidät torjutaan (vrt. Paavali ja Barnabas Pisidian Antiokiassa, Ap.t. 13: 51). Tällä pudistamisella he osoittavat, ettei heillä ole vastuuta niistä, jotka eivät ota heitä vastaan. Luukas korostaa opetuslasten toiminnan leviämistä laajalle alueelle, sillä he julistivat evankeliumia ”kaikkialla”.